713/04

Den 13. december 2004 blev i sag nr. 63.586:

xxxx xxxx xxxxxxxxxxx
xxxxxxxxx xxxxx xxxxxxxxx
xxxxxxxxxxxxxxxxx xxx xx
xxxx xxxxxxxx

mod

Danske Forsikring
Borupvang 4
2750 Ballerup

afsagt sålydende

k e n d e l s e :

Forsikringstageren, der har ulykkesforsikring i Danske Forsikring, klager ved sin advokat over størrelsen af den af selskabet anerkendte méngrad efter et dækningsberettigende ulykkestilfælde.

Selskabet har ved afgørelsen henvist til, at der ikke er årsagsforbindelse mellem ulykkestilfældet og de senere tilkomne rygsmerter.

Det fremgår af sagen, at klageren i april 1993 kom til skade med sit venstre knæ. På baggrund af en speciallægeerklæring fra oktober 1994 fastsatte selskabet en méngrad på 10 %. Efter en ny speciallægeerklæring fra juni 1995 fastsatte selskabet i september 1995 méngraden til 12 %. Sagen blev herefter på foranledning af klageren forelagt for Arbejdsskadestyrelsen, som ved afgørelse dateret 25/6 1996 fastsatte méngraden til 15 %. Selskabet udbetalte erstatning i overensstemmelse hermed den 28/6 1996.

I skrivelse af 18/2 2002 til selskabet anmodede klagerens advokat selskabet om genoptage sagen. Af skrivelsen fremgår:

> "Jeg tillader mig herved at vende tilbage til ovennævnte sag, idet min klients personskade væsentligt er forværret.

I 1996 fastsatte Arbejdsskadestyrelsen méngraden til 15 %. Jeg vil foreslå, at sagen overgives til Arbejdsskadestyrelsen til fastsættelse af méngraden.

De bedes endvidere bekræfte, at De vil betale gebyret til Arbejdsskadestyrelsen."

Selskabet indhentede lægelige oplysninger, herunder en speciallægeerklæring dateret 28/12 2002, hvoraf bl.a. fremgår:

"Der er hos skadelidte følger efter UT af april/,maj 1993. Overensstemmelse mellem subjektive klager og objektive fund. Før aktuelle UT som anført betydelige gener fra bevægeapparatet med varige mén efter UT i 1970 i form af læsioner af ve. overarm, underarm og håndled med tilhørende bevægeindskrænkninger og kraftnedsættelse men uden tegn på egentlig påvirkning af nervefunktion. Endvidere fra opvæksten præget af hjulbenethed sv.t. begge knæ (varusdeformitet). Der er vedvarende mén efter UT i april/maj 1993 i form af 3 cm lårbensvind, 5 graders strækkedefekt, 10 graders bøjedefekt. Der er yderligere efter UT og uden relation til UT tilkommet betydelig slidgigt i hø. knæled samt yderligere påvist ledskred mellem 5. lændehvirvel og korsbenet. Der foreligger således konkurrende lidelser i relation til vurdering af erhvervsevnetab. Man skønner, at erhvervsevne er minimal i ethvert erhverv, men at det varige bidrag fra følgetilstanden efter UT af 1993 må anses at være i størrelsesorden ca. 30-50%, idet skadelidte aldrig er kommet i arbejde efter UT for nu 9 år siden. Man skønner ikke, at skadelidte trods velgennemført behandling med indsættelse af bilateral knæprotese og velgennemført rygoperation vil komme tilbage til arbejdsmarkedet. Der skønnes at være behandlingsmulighed i form af ovennævnte behandlingstiltag, men det er ikke realistisk med skadelidtes uddannelsesniveau at pege på mulig mindskning af erhvervsevnetabet trods velgennemført behandling."

I skrivelse af 14/2 2003 afviste selskabet at udbetale yderligere erstatning. I skrivelsen er anført:

"Din sag har været forelagt Topdanmarks lægekonsulent, som vurderer, at din skade har efterladt et varigt mén på 15 %. Denne erstatning er givet for din knæskade.

Topdanmarks lægekonsulent mener ikke, at der er årsagssammenhæng mellem dine gener i ryggen og ulykkestilfældet i 1993. Det fremgår af oplysningerne, at din ryglidelse udviklede sig i 1999. Det vil sige 6 år efter skaden. Da vi ikke vurderer, at der er relation mellem dine gener i ryggen og ulykkestilfældet i 1993, kan vi ikke udbetale erstatning for din ryglidelse."

Klagerens advokat påklagede den 8/3 2004 selskabets afgørelse til nævnet.

Klageren har ved sin advokat over for nævnet gjort gældende at selskabet skal udbetale yderligere ménerstatning. Advokaten har i klageskrivelsen anført:

"Min klient har været indlagt på sygehus ni gange siden ulykken og på grund af det dårlige knæ og derved hans besværlige gang, har min klient nu også fået gener i ryggen. Under hensyn til at generne på grund af uheldet er kraftigt forværret, er min klient af den opfattelse, at méngraden bør fastsættes til mere [end] det allerede udbetalte på 15 %."

Selskabet har over for nævnet fastholdt sin afgørelse. Selskabet har til støtte herfor i skrivelse af 1/4 2004 anført:

"Topdanmark fastholder afgørelsen om, at invaliditetsgraden er 15 % for direkte følger efter ulykkestilfældet. Topdanmarks lægekonsulenter har ved vurderingen blandt andet lagt vægt på, at der er følger efter skade på venstre knæled med smerter, nedsat bevægelighed og løshed. Lægekonsulenterne udtaler desuden, at rygproblemerne først opstår i 1999, og de mener derfor ikke, at der årsagssammenhæng mellem ryggenerne og ulykkestilfældet. Dette bekræftes af erklæringen fra speciallæge C.B. af den 28. december 2002. Af erklæringens resumé og konklusion fremgår det, at der uden relation til ulykkestilfældet er tilkommet betydelig slidgigt i højre knæled, og der er påvist ledskred mellem 5. lændehvirvel og korsbenet.

Vi burde efter vores brev af den 14. februar 2003 have forslået forsikrede, at sagen kunne blive forelagt for Arbejdsskadestyrelsen, som forsikredes advokat foreslår i sit brev af 18. februar 2002. Det beklager vi naturligvis. Gebyret til Arbejdsskadestyrelsen ville blive delt ligeligt mellem forsikrede og Topdanmark i henhold til vilkårene, og forsikrede ville få sin del af gebyret tilbage, hvis han fik medhold i sin klage. For-

sikrede er bekendt med muligheden for forelæggelse for Arbejdsskadestyrelsen, både i henhold til vilkårene, advokatens brev, samt at forsikrede tidligere i forløbet i 1996 benyttede sig af muligheden. Vi mener derfor, at forsikrede burde have henvendt sig til os igen, hvis han var uenig i vores afgørelse, og bedt os forelægge sagen for Arbejdsskadestyrelsen.

Vi fastholder derfor vores afgørelse om, at invaliditetsgraden er 15 % for de direkte følger efter skaden, og at der ikke er årsagssammenhæng mellem ryggenerne og ulykkestilfældet. Vi mener desuden, at det ikke er en tvist, der bør behandles i Ankenævnet, men at sagen bør vurderes i Arbejdsskadestyrelsen i henhold til vilkårene."

Nævnet udtaler:
De oplysninger, der er forelagt nævnet, gør det ikke sandsynligt, at de tilkomne ryggener er en følge af klagerens uheld i 1993.

Spørgsmålet om størrelsen af den méngrad, der er en direkte følge af ulykken, kan i øvrigt indbringes for Arbejdsskadestyrelsen, men nævnet finder, at en méngrad på mere end 15 % - udover ryggenerne - ikke er godtgjort i en sådan grad, at nævnet for sit vedkommende har fundet anledning til på ny at forelægge spørgsmålet for Arbejdsskadestyrelsen. Nævnet finder således ikke grundlag for at pålægge selskabet at udbetale yderligere erstatning, hvorfor

b e s t e m m e s :

Klagen kan ikke tages til følge.

Marianne Højgaard Pedersen